A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2024. június 18.*

„Előzetes döntéshozatal – A szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség – 2011/95/EGK irányelv – A 21. cikk (1) bekezdése – 2013/32/EU irányelv – A 9. cikk (2) és (3) bekezdése – A menekült jogállás valamely tagállam általi jogerős elismerése – Ezen elismerést követően egy másik tagállamban tartózkodási hellyel rendelkező menekült – E menekült származási harmadik állama által a tartózkodási hely szerinti tagállamhoz intézett kiadatási kérelem – A menekült jogállás elismeréséről szóló határozatnak az érintett kiadatási eljárásra fennálló hatása – Az Európai Unió Alapjogi Chartájának 18. cikke és 19. cikkének (2) bekezdése – Az említett menekültnek az így kért kiadatással szembeni védelme”

A C–352/22. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet az Oberlandesgericht Hamm (hammi regionális felsőbíróság, Németország) a Bírósághoz 2022. június 1-jén érkezett, 2022. május 19-i határozatával terjesztett elő az

A.

kiadatásával kapcsolatban,

a **Generalstaatsanwaltschaft Hamm**

részvételével folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: K. Lenaerts elnök, L. Bay Larsen elnökhelyettes, A. Arabadjiev, K. Jürimäe (előadó), E. Regan, T. von Danwitz, Csehi Z. és O. Spineanu-Matei tanácselnökök, M. Ilešič, J.-C. Bonichot, L. S. Rossi, I. Jarukaitis, A. Kumin, M. L. Arastey Sahún és M. Gavalec bírák,

főtanácsnok: J. Richard de la Tour,

hivatalvezető: D. Dittert egységvezető,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2023. június 12-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– A. képviseletében H.-J. Römer és U. Sommer Rechtsanwälte,

* Az eljárás nyelve: német.

– a francia kormány képviseletében J. Möller és A. Hoesch, meghatalmazotti minőségben,

– az olasz kormány képviseletében G. Palmieri, meghatalmazotti minőségben, segítője: D. G. Pintus avvocato dello Stato,

– az Európai Bizottság képviseletében A. Azéma, S. Grünheid és J. Hottiaux, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2023. október 19-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a nemzetközi védelem megadására és visszavonására vonatkozó közös eljárásokról szóló, 2013. június 26-i 2013/32/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2013. L 180., 60. o.; helyesbítés: HL 2016. L 198., 50. o.) 9. cikke (2) és (3) bekezdésének, valamint a harmadik országbeli állampolgárok és hontalan személyek nemzetközi védelemre jogosultként való elismerésére, az egységes menekült- vagy kiegészítő védelmet biztosító jogállásra, valamint a nyújtott védelem tartalmára vonatkozó szabályokról szóló, 2011. december 13-i 2011/95/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2011. L 337., 9. o.; helyesbítések: HL 2017. L 167., 58. o.; HL 2019. L 19., 20. o.) 21. cikke (1) bekezdésének értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet az Olaszországban menekültként elismert és Németországban tartózkodási hellyel rendelkező török állampolgár A. kiadatására vonatkozó eljárás keretében terjesztették elő, miután a török hatóságok kiadatási kérelmet intéztek a német hatóságokhoz az A. elleni büntetőeljárás lefolytatása céljából.

Jogi háttér

A nemzetközi jog

A Genfi Egyezmény

3 A menekültek helyzetére vonatkozó, Genfben, 1951. július 28-án aláírt egyezmény (*Recueil des traités des Nations unies* [1954], 189. kötet, 150. o., 2545. sz.; kihirdette: az 1989. évi 15. tvr.) 1954. április 22-én lépett hatályba (a továbbiakban: Genfi Egyezmény). Ezen egyezményt kiegészítette a menekültek helyzetére vonatkozó, 1967. január 31-i New York-i jegyzőkönyv (kihirdette: az 1989. évi 15. tvr.), amely 1967. október 4-én lépett hatályba.

4 Valamennyi tagállam szerződő fele a Genfi Egyezménynek. Az Európai Unió azonban nem szerződő fele ezen Egyezménynek.

5 Az említett Egyezmény 1. cikkének A. része a következőket írja elő:

„Az Egyezmény alkalmazásában a »menekült« fogalma alkalmazandó minden olyan személyre, aki:

[…]

(2) Aki […] faji, vallási okok, nemzeti hovatartozása, illetve meghatározott társadalmi csoporthoz való tartozása, avagy politikai meggyőződése miatti üldözéstől való megalapozott félelme miatt az állampolgársága szerinti országon kívül tartózkodik, és nem tudja, vagy az üldözéstől való félelmében nem kívánja annak az országnak a védelmét igénybe venni; vagy aki állampolgársággal nem rendelkezve és korábbi szokásos tartózkodási helyén kívül tartózkodva ilyen események következtében nem tud, vagy az üldözéstől való félelmében nem akar oda visszatérni.

Olyan személy esetében, aki több állampolgársággal rendelkezik, »az állampolgársága szerinti ország« kifejezés jelenti mindazokat az országokat, amelyeknek e személy állampolgára. Nem tekinthető az állampolgársága szerinti ország védelmét nélkülöző személynek, az, aki megalapozott félelmen alapuló okok nélkül nem vette igénybe azon országok valamelyikének védelmét, amelynek állampolgára.”

6 Ugyanezen egyezmény 33. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő:

„Egyetlen Szerződő Állam sem utasítja ki vagy küldi vissza (»refouler«) a menekültet azon ország területének határára, ahol élete vagy szabadsága faji, vallási okokból, nemzeti hovatartozása miatt, vagy abból az okból van veszélyeztetve, hogy bizonyos társadalmi csoporthoz tartozik, vagy bizonyos politikai véleményt vall.”

Az európai kiadatási egyezmény

7 A kiadatásról szóló, Párizsban 1957. december 13-án aláírt európai egyezmény (kihirdette: az 1994. évi XVIII. törvény) 3. cikke (1) és (2) bekezdésének szövege a következő:

„(1) A kiadatást nem engedélyezik, ha azt a bűncselekményt, amely miatt a kiadatást kérik, a megkeresett Fél politikai bűncselekménynek, vagy politikai bűncselekménnyel összefüggő bűncselekménynek tekinti.

(2) Ugyanez a szabály vonatkozik arra az esetre, ha a megkeresett Fél alapos okkal feltételezi, hogy egy köztörvényi bűncselekmény miatt a kiadatási kérelmet azzal a céllal terjesztették elő, hogy egy személy ellen faja, vallása vagy nemzetisége, illetve politikai meggyőződése miatt büntetőeljárást folytassanak vagy büntetést szabjanak ki, vagy hogy e személy helyzete ezen okok bármelyike miatt súlyosabbá válik.”

Az uniós jog

A 2011/95 irányelv

8 A 2011/95 irányelv (21) preambulumbekezdésének szövege a következő:

„A menekültjogállás elismerése deklaratív aktus.”

9 Ezen irányelv 2. cikke a következő fogalommeghatározásokat tartalmazza:

„Ezen irányelv alkalmazásában az alábbi fogalommeghatározások alkalmazandók:

[…]

b) »nemzetközi védelemben részesülő személyek« az e) és g) pont szerint meghatározott menekült- vagy kiegészítő védelmi jogállásban részesülő személyek;

[…]

d) »menekült«: harmadik ország olyan állampolgára, aki faji, illetőleg vallási okok, nemzeti hovatartozása, politikai meggyőződése avagy meghatározott társadalmi csoporthoz való tartozása miatti üldöztetéstől való megalapozott félelme miatt az állampolgársága szerinti országon kívül tartózkodik, és nem tudja, vagy az üldöztetéstől való félelmében nem kívánja annak az országnak a védelmét igénybe venni; vagy olyan hontalan személy, aki korábbi szokásos tartózkodási helyén kívül tartózkodva a fenti okoknál fogva nem tud, vagy az üldöztetéstől való félelmében nem akar oda visszatérni, és akire a 12. cikk nem vonatkozik;

e) »menekültjogállás«: egy harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy valamely tagállam által menekültként történő elismerése;

[…]

i) »kérelmező«: olyan harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy, aki nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtott be, amelynek tárgyában még nem hoztak jogerős határozatot;

[…]”

10 A 2011/95 irányelvnek „A menekültkénti elismerés feltételei” című III. fejezete tartalmazza ezen irányelv 9–12. cikkét. Ezen irányelv 11. és 12. cikke meghatározza azokat az eseteket, amikor egy harmadik ország állampolgára vagy hontalan személy már nem minősül menekültnek, illetve azokat az eseteket, amikor egy harmadik ország állampolgára vagy hontalan személy nem ismerhető el menekültként.

11 Az említett irányelv 13. és 14. cikke az irányelvnek „A menekültjogállás” című IV. fejezetében található.

12 Ugyanezen irányelv 13. cikke értelmében:

„A tagállamok olyan harmadik országbeli állampolgárt vagy hontalan személyt ismernek el menekültként, aki megfelel a II. és III. fejezetben előírt feltételeknek.”

13 A 2011/95 irányelv 14. cikke „[a] menekültjogállás visszavonás[ár]a, megszüntetés[ér]e, illetve megújításának megtagadás[ár]a” vonatkozik. E cikk értelmében:

„(1) Amennyiben a harmadik ország állampolgára vagy a hontalan személy a 11. cikk értelmében már nem minősül menekültnek, úgy [a harmadik országok állampolgárainak, illetve a hontalan személyeknek menekültként vagy a más okból nemzetközi védelemre jogosultként való elismerésének feltételeiről (helyesen: feltételeire) és az e státuszok tartalmára vonatkozó minimumszabályokról szóló, 2004. április 29-i 2004/83/EK tanácsi irányelv (HL 2004. L 304.,

12. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 7. kötet, 96. o.)] hatálybalépése után benyújtott, nemzetközi védelem iránti kérelmek tekintetében a tagállamok visszavonják, illetve megszüntetik az érintett személy valamely kormányzati, közigazgatási, bírósági vagy kvázibírósági szerv által elismert menekült jogállását, illetve megtagadják annak megújítását.

(2) A menekült 4. cikk (1) bekezdése szerinti kötelezettségének sérelme nélkül, amelynek értelmében köteles minden releváns tényt felfedni, illetve a rendelkezésére álló, jelentőséggel bíró dokumentumokat bemutatni, a menekültjogállást elismerő tagállamnak egyedi alapon kell bizonyítania, hogy az érintett személy e cikk (1) bekezdésének értelmében már nem minősül menekültnek, illetve, hogy sohasem minősült annak.

(3) A tagállamok visszavonják, illetve megszüntetik a harmadik ország állampolgárának vagy a hontalan személynek a menekült jogállását, illetve megtagadják annak megújítását, ha a menekült jogállás elismerése után az érintett tagállam megállapítja, hogy:

a) az érintett személy menekültként való elismerését a 12. cikkel összhangban ki kellett volna zárni, illetve az érintett személy menekültként való elismerése a 12. cikkel összhangban kizárt;

b) a menekültjogállás elismerésében döntő szerepet játszott az, hogy az érintett személy nyilatkozata során megváltoztatta a tényeket, vagy tényeket elhallgatott, ideértve hamis vagy hamisított dokumentumok felhasználását is.

(4) A tagállamok visszavonhatják, illetve megszüntethetik a menekült valamely kormányzati, közigazgatási, bírósági vagy kvázibírósági szerv által elismert jogállását, illetve megtagadhatják annak megújítását, amennyiben:

a) alaposan feltehető, hogy veszélyt jelent a tartózkodási helye szerinti tagállam biztonságára;

b) különösen súlyos bűncselekményért való jogerős elítéléséből fakadóan veszélyt jelent az érintett tagállam társadalmára.

(5) A (4) bekezdésben említett esetekben a tagállamok határozhatnak úgy, hogy nem ismerik el a menekültjogállást, amennyiben még nem született arról határozat.

(6) A (4) és (5) bekezdés hatálya alá tartozó személyeket megilletik a genfi egyezmény 3., 4., 16., 22., 31., 32., és 33. cikkében meghatározott vagy az azoknak megfelelő jogok, amennyiben e személyek az érintett tagállamban tartózkodnak.”

14 Ezen irányelvnek „A nemzetközi védelem tartalma” címet viselő VII. fejezete tartalmazza az irányelv 20–35. cikkét.

15 Az említett irányelv „Visszaküldés elleni védelem” című 21. cikke az (1) bekezdésében a következőképpen rendelkezik:

„A tagállamok nemzetközi jogi kötelezettségeiknek megfelelően tiszteletben tartják a visszaküldés tilalmának elvét.”

16 Ugyanezen irányelv 36. cikkének második bekezdése a következőket mondja ki:

„A tagállamok a[z Európai] Bizottsággal összeköttetésben minden megfelelő intézkedést megtesznek annak érdekében, hogy a hatáskörrel rendelkező hatóságok között közvetlen együttműködést és információcserét hozzanak létre.”

A 2013/32 irányelv

17 A 2013/32 irányelvnek „A tagállamban maradás joga a kérelem megvizsgálása alatt” című 9. cikke a következőket írja elő:

„(1) A kérelmezők részére engedélyezni kell, hogy kizárólag az eljárás lefolytatása céljából a tagállamban maradhassanak mindaddig, amíg az eljáró hatóság a III. fejezet rendelkezései szerinti elsőfokú határozatot meg nem hozta. A tagállamban maradás joga tartózkodási engedélyre nem jogosít eljáró hatóság [helyesen: A tagállamban maradás e joga tartózkodási engedélyre nem jogosít].

(2) A tagállamok ez alól csak akkor tehetnek kivételt, ha egy személy a 41. cikkben említett ismételt kérelmet nyújt be, vagy adott esetben a személyt egy másik tagállam részére európai elfogatóparanccsal összefüggő kötelezettség keretében vagy egyéb alapon egy másik tagállam részére, illetve harmadik ország részére, illetve nemzetközi büntető bíróság részére átadják vagy, illetve kiadják [helyesen: vagy adott esetben a személyt európai elfogatóparancsból eredő kötelezettségek keretében vagy egyéb okokból egy másik tagállam, harmadik ország vagy nemzetközi büntető bíróság részére átadják vagy kiadják].

(3) Egy tagállam a (2) bekezdés alapján csak akkor adhatja ki a kérelmezőt egy harmadik ország számára, ha a hatáskörrel rendelkező hatóságok megbizonyosodtak afelől, hogy a kiadatási határozat nem okoz az adott tagállam nemzetközi és uniós kötelezettségeit sértő közvetlen vagy közvetett visszaküldést (refoulement).”

18 Ezen irányelv 44. és 45. cikke tartalmazza a nemzetközi védelem visszavonására irányuló eljárásokat. Közelebbről, az említett irányelv 45. cikkének (1) és (3) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) Amennyiben a hatáskörrel rendelkező hatóság egy harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy nemzetközi védelme visszavonását veszi fontolóra a 2011/95/EU irányelv 14. vagy 19. cikkével összhangban, a tagállamok az alábbi garanciákat biztosítják az érintett személy számára:

a) írásbeli tájékoztatást kapjon arról, hogy a hatáskörrel rendelkező hatóság újra megvizsgálja nemzetközi védelemre való jogosultságát, valamint ennek okáról; és

b) lehetőséget kapjon a 12. cikk (1) bekezdésének b) pontjával és a 14–17. cikkel összhangban lévő személyes meghallgatás során vagy egy írásos nyilatkozatban előterjeszteni azokat az okokat, amelyek miatt a nemzetközi védelmét nem lehet visszavonni.

[…]

(3) A tagállamok biztosítják, hogy az illetékes hatóság a nemzetközi védelem visszavonásáról szóló határozatát írásba foglalja. A határozatnak tartalmaznia kell a ténybeli és jogi indokolást, és

írásbeli tájékoztatással kell szolgálnia arról is, hogy a határozat ellen hogyan lehet jogorvoslattal élni.”

19 A 2013/32 irányelv 49. cikkének második bekezdése értelmében:

„A tagállamok a Bizottsággal összeköttetésben minden megfelelő intézkedést megtesznek annak érdekében, hogy a hatáskörrel rendelkező hatóságok között közvetlen együttműködést és információcserét hozzanak létre.”

A német jog

20 Az 1982. december 23-i Gesetz über die internationale Rechtshilfe in Strafsachen (IRG) (a nemzetközi bűnügyi jogsegélyről szóló törvény; BGBl. 1982 I., 2071. o.) 6. §-a (2) bekezdésének szövege a következő:

„A kiadatás nem engedélyezhető, ha alapos okkal feltételezhető, hogy kiadatása esetén a terhelt ellen faja, vallása, nemzeti hovatartozása, bizonyos társadalmi csoporthoz való tartozása vagy politikai meggyőződése miatt büntetőeljárást fognak folytatni, vagy büntetést fognak kiszabni, vagy hogy helyzete ezen okok bármelyike miatt súlyosabbá válik.”

21 Az 1992. június 26-i Asylgesetz (AsylG) (a menedékjogról szóló törvény; BGBl. 1992. I., 1126. o.) 2008. szeptember 2-án kihirdetett (BGBl. 2008 I, 1798. o.), legutóbb a 2021. július 9-i Gesetz zur Weiterentwicklung des Ausländerzentralregisters (a külföldiek központi nyilvántartásának fejlesztéséről szóló törvény; BGBl. 2021 I., 2467. o.) 9. §-ával módosított változatának 6. §-a a következőket mondja ki:

„A menedékjog iránti kérelemről hozott határozat minden olyan ügyben kötelező erővel rendelkezik, amelyben a menedékjog elismerése vagy az 1. § (1) bekezdésének 2. pontja értelmében vett nemzetközi védelem megadása jogilag releváns. Ez nem vonatkozik a kiadatási eljárásra, valamint a 2004. július 30-i Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet (Aufenthaltsgesetz – AufenthG) (a külföldieknek a szövetségi területen való tartózkodásáról, munkavállalásáról és integrációjáról szóló törvény; BGBl. 2004 I, 1950. o.) 58a. §-a szerinti eljárásra.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

22 A. kurd származású török állampolgár. 2010-ben hagyta el Törökországot.

23 2010. május 19-i jogerős határozatukkal az olasz hatóságok A.-t menekültként ismerték el azzal az indokkal, hogy a Kurd Munkáspárt (PKK) támogatása miatt a török hatóságok részéről politikai üldöztetés veszélyének van kitéve. Ez a jogállás 2030. június 25-ig érvényes.

24 2019 júliusa óta A. Németországban tartózkodik.

25 Egy török bíróság által 2020. június 3-án kibocsátott elfogatóparancs alapján a Nemzetközi Bűnügyi Rendőrség Szervezetén (Interpol) keresztül riasztást adtak ki A.-val szemben szándékos emberölés miatti büntetőeljárás lefolytatása érdekében történő kiadatási letartóztatás céljából. Azt róják fel neki, hogy 2009. szeptember 9-én Bingölben (Törökország) az apjával és fiútestvérével való szóváltást követően puskalövést adott le, amely az anyját találta el. A. anyja később belehalt az ebből eredő sérüléseibe.

26 A.-t Németországban 2020. november 18-án őrizetbe vették és előzetes letartóztatásba helyezték, majd 2022. április 14-ig kiadatási letartóztatásban volt.

27 2021. november 2-i végzésével az Oberlandesgericht Hamm (hammi regionális felsőbíróság, Németország), amely a kérdést előterjesztő bíróság, engedélyezte A. Törökország részére történő kiadatását. E bíróság úgy vélte, hogy a német jog értelmében az olasz hatóságok által hozott, menekült jogállást elismerő határozat nem bír kötelező erővel a Németországban lefolytatott kiadatási eljárás tekintetében, hanem valószínűsítő körülménynek minősülhet a kiadatási kérelem vizsgálata szempontjából annak meghatározásához, hogy fennáll-e komoly és konkrét veszélye annak, hogy A. Törökországban politikai üldöztetésnek lesz kitéve. Az említett bíróság tehát önállóan vizsgálta meg e kiadatási kérelmet az A. által egyrészt az Olaszországban lefolytatott menekültügyi eljárás keretében – amelyről az ezen eljárásra vonatkozó iratok továbbítását követően tudomást szerezhetett –, másrészt pedig a kiadatási eljárás keretében előadott érvek alapján. E bíróság figyelembe vette a török hatóságok által nyújtott garanciákat is abban az értelemben, hogy a kiadatást követően lefolytatandó büntetőeljárás megfelel a tisztességes eljárás követelményeinek. A kérdést előterjesztő bíróság arra a következtetésre jutott, hogy nem áll fenn a politikai üldöztetés veszélye, és nem feltételezhető alapos okkal az sem, hogy a kiadatási kérelmet azzal a céllal terjesztették elő, hogy A. ellen politikai meggyőződése miatt büntetőeljárást folytassanak vagy büntetést szabjanak ki, vagy hogy A. helyzete átadása esetén ezen okok bármelyike miatt súlyosabbá válik.

28 E végzést a Bundesverfassungsgericht (szövetségi alkotmánybíróság, Németország) az A. által előterjesztett alkotmányjogi panaszt követően hatályon kívül helyezte. E bíróság szerint az Oberlandesgericht Hamm (hammi regionális felsőbíróság) megsértette A.-nak a Grundgesetz (alaptörvény) 101. §-ának (1) bekezdéséből eredő alapvető jogát, amelynek értelmében senki sem vonható el törvényes bírájától. E bíróság ugyanis az EUMSZ 267. cikk harmadik bekezdését megsértve elmulasztotta előzetes döntéshozatal céljából a Bíróság elé terjeszteni azt az újszerű és a jogvita megoldásához szükséges kérdést, hogy az uniós jog értelmében egy harmadik országbeli állampolgár menekült jogállásának valamely tagállam általi jogerős elismerése kötelező-e egy másik tagállam illetékes hatósága által az e menekült származási harmadik államának kérelme alapján lefolytatott kiadatási eljárásra.

29 Azt követően, hogy az érintett ügyet e hatályon kívül helyezést követően visszautalták az Oberlandesgericht Hamm (hammi regionális felsőbíróság) elé, ez utóbbinak ismét határoznia kell az A. kiadatása iránti kérelemről. E bíróság hangsúlyozza, hogy az előző pontban említett, a Bíróság által el nem bírált kérdés a jogirodalomban vitatott.

30 Az első megközelítés szerint a 2013/32 irányelv 9. cikkének (3) bekezdéséből az következik, hogy ha egy személyt valamely tagállamban jogerős határozattal menekültként ismertek el, az uniós jog alapján harmadik országba történő kiadatása a továbbiakban nem fogadható el. Ezt az értelmezést megerősíti a 2011/95 irányelv 11., 12. és 14. cikke, valamint a 2013/32 irányelv 44. és 45. cikke, amelyek a menekült jogállás megszűnésére, kizáró okaira és megszüntetésére vonatkozó szabályokat és eljárásokat írnak elő. Márpedig e szabályok és eljárások megkerülésének veszélye állna fenn, ha valamely tagállam hatóságai helyt adhatnának egy másik tagállam hatóságai által menekültként elismert személy kiadatása iránti kérelemnek.

31 A második megközelítés szerint az uniós jogalkotó egymástól független, önálló eljárásoknak tekintette a menekültügyi és a kiadatási eljárást, így a valamely tagállam által egy harmadik országbeli állampolgár menekült jogállását elismerő határozat nem bírhat kötelező erővel az e menekült származási harmadik államának kérelme alapján egy másik tagállam illetékes hatósága

által lefolytatott kiadatási eljárásra nézve. E kiadatási eljárás jelentheti az első alkalmat a menekült jogállást kizáró okok vizsgálatára, amely okok igazolhatják e jogállás visszavonását. Mindazonáltal a 2011/95 irányelv 21. cikke (1) bekezdésének megfelelően biztosítani kell a visszaküldés tilalma elvének tiszteletben tartását.

32 A kérdést előterjesztő bíróság e második megközelítést fogadja el, és egyebekben fenntartja a 2021. november 2-i végzésében már elvégzett értékeléseket.

33 E bíróság hangsúlyozza, hogy a 2011/95 és a 2013/32 irányelv egyetlen rendelkezése sem írja elő, hogy az a határozat, amellyel valamely tagállam menekültként ismert el egy harmadik országbeli állampolgárt, kötelező erővel bír az e menekült származási harmadik államának kérelme alapján egy másik tagállam illetékes hatósága által lefolytatott kiadatási eljárásra.

34 E kötőerő elismerése azt vonná maga után, hogy amennyiben e kiadatási eljárás során olyan új körülmények válnak ismertté, amelyek a kiadni kért személyt érintő politikai üldöztetés veszélyének eltérő értékelését teszik indokolttá, meg kellene várni, hogy azon tagállam hatósága, amelyben a menekült jogállást elismerték, adott esetben visszavonja e jogállást. Ez meghosszabbítaná az említett kiadatási eljárást, ami összeegyeztethetetlen lenne a gyorsítás elvével, amely különösen akkor alkalmazandó, ha a kiadni kért személy kiadatási letartóztatásban van.

35 A kérdést előterjesztő bíróság egyébiránt hangsúlyozza, hogy összhangban áll a büntetlenség elkerülésének jogszerű céljával annak megállapítása, hogy az érintett harmadik országbeli állampolgár menekült jogállásának jogerős elismerése ellenére elfogadható a kiadni kért személy származási harmadik országába történő kiadatása, amennyiben e kiadatás nem sérti a nemzetközi jogot és az uniós jogot, különösen az Európai Unió Alapjogi Chartájának (a továbbiakban: Charta) 18. cikkét és 19. cikkének (2) bekezdését. E tekintetben e bíróság pontosítja, hogy kiadatás hiányában a német jog elméletileg lehetővé teszi a kiadni kért személy elleni büntetőeljárás megindítását. Úgy véli azonban, hogy mivel a tényállás Törökországban valósult meg, az ilyen eljárások a gyakorlatban nem lehetségesek, tekintettel arra, hogy a német bűnüldöző hatóságok számára lehetetlen a bizonyítékok beszerzése vagy a tanúk kihallgatása Törökországban.

36 E körülmények között az Oberlandesgericht Hamm (hammi regionális felsőbíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„Úgy kell-e értelmezni a [2013/32] irányelvnek a [2011/95] irányelv 21. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett 9. cikkének (2) és (3) bekezdését, hogy valamely személynek […] valamely másik tagállam[ban] a Genfi Egyezmény értelmében vett menekültként való jogerős elismerése a nemzeti jognak az irányelvvel összhangban álló értelmezésére vonatkozó uniós jogi kötelezettség (az EUMSZ 288. cikk harmadik bekezdése, az EUSZ 4. cikk (3) bekezdése) alapján kötelező az ilyen személy kiadatása iránt megkeresett tagállam kiadatási eljárására nézve abban az értelemben, hogy ez szükségszerűen kizárja a személynek valamely harmadik ország vagy a származási ország részére történő kiadatását a menekültként való elismerés visszavonásáig vagy időtartamának lejártáig?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

37 Egyetlen kérdésével az előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2013/32 irányelv 9. cikkének (2) és (3) bekezdését, valamint a 2011/95 irányelv 21. cikkének (1) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy amennyiben harmadik ország olyan állampolgárával szemben, aki valamely tagállamban menekült jogállást szerzett, a származási harmadik országa kiadatási kérelmet intéz az ezen állampolgár tartózkodási helye szerinti másik tagállamhoz, e másik tagállamot e kiadatási kérelem vizsgálata során köti az ezen állampolgár menekült jogállását elismerő határozat, így e határozat kötelezi őt a kért kiadatás megtagadására.

38 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy az Unió és az érintett harmadik állam, jelen esetben a Török Köztársaság közötti, kiadatásra vonatkozó nemzetközi egyezmény hiányában az e tárgyra vonatkozó szabályok a tagállamok hatáskörébe tartoznak. Mindazonáltal, amint az a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, a tagállamok e hatáskörüket az uniós jog tiszteletben tartása mellett kötelesek gyakorolni (lásd ebben az értelemben: 2020. április 2-i Ruska Federacija ítélet, C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, 48. pont).

39 A kérdést előterjesztő bíróság által konkrétan említett rendelkezések vizsgálata előtt elsősorban hangsúlyozni kell, hogy a 2011/95 irányelv 13. cikke értelmében a tagállamok az ezen irányelv 2. cikkének e) pontja értelmében vett menekültként ismernek el minden olyan harmadik országbeli állampolgárt vagy hontalan személyt, aki megfelel az említett irányelv II. és III. fejezetében előírt feltételeknek, anélkül hogy e tekintetben mérlegelési jogkörrel rendelkeznének (lásd ebben az értelemben: 2015. június 24-i T. ítélet, C-373/13, EU:C:2015:413, 63. pont; 2019. május 14-i M és társai [A menekült jogállás visszavonása] ítélet, C-391/16, C-77/17 és C-78/17, EU:C:2019:403, 89. pont; 2024. január 16-i Intervyuirasht organ na DAB pri MS [Családon belüli erőszak áldozatául esett nők] ítélet, C-621/21, EU:C:2024:47, 72. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

40 A menekült jogállás valamely tagállam általi elismerése, amint az a 2011/95 irányelv (21) preambulumbekezdéséből kitűnik, deklaratív, nem pedig konstitutív aktus. Ebből következik, hogy az ezen irányelvvel bevezetett rendszerben az a harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy, aki esetében teljesülnek e feltételek, pusztán emiatt minősül az említett irányelv 2. cikkének d) pontja és a Genfi Egyezmény 1. cikkének A. része értelmében vett menekültnek (lásd ebben az értelemben: 2019. május 14-i M és társai [Menekült jogállás visszavonása] ítélet (C-391/16, C-77/17 és C-78/17, EU:C:2019:403, 85. és 86. pont).

41 A menekültnek minősülés hivatalos elismerésének – amelyet a menekült jogállás megadása képez – az a következménye, hogy az érintett menekült a 2011/95 irányelv 2. cikkének b) pontja értelmében az ezen irányelv szerinti nemzetközi védelemben részesülő személlyé válik, ekként pedig rendelkezik az említett irányelv VII. fejezetében előírt valamennyi joggal és előnnyel (lásd ebben az értelemben: 2019. május 14-i M és társai [Menekült jogállás visszavonása] ítélet (C-391/16, C-77/17 és C-78/17, EU:C:2019:403, 91. pont).

42 Mindemellett a harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy menekült jogállását elismerő tagállam a 2011/95 irányelvnek a 2013/32 irányelv 44. és 45. cikkével összefüggésben értelmezett 14. cikke alapján többek között akkor vonhatja vissza ezt a menekült jogállást, ha megállapítható, hogy e személyt a 2011/95 irányelv 11. cikke értelmében már nem illeti meg e jogállás, vagy ez utóbbi irányelv 12. cikke alapján nem lehet vagy nem lehetett volna menekültként elismerni.

43 Másodsorban, az uniós jogalkotó a közös európai menekültügyi rendszer jelenlegi állapotában még nem konkretizálta teljes mértékben az EUMSZ 78. cikk (2) bekezdésének a) pontja által elérni kívánt célt, vagyis a harmadik országok állampolgárai javára szóló, az egész Unióban érvényes egységes menekült jogállást. Közelebbről, az uniós jogalkotó ebben a szakaszban nem állított fel olyan elvet, amely szerint a tagállamok kötelesek automatikusan elismerni a más tagállam által hozott, a menekült jogállást elismerő határozatokat, és nem pontosította ezen elv végrehajtásának részletes szabályait sem (2024. június 18-i Bundesrepublik Deutschland [A menekült jogállást elismerő határozat hatása] ítélet, C-753/22, EU:C:2024:XXX, 68. pont).

44 Így a tagállamok az uniós jog jelenlegi állapotában szabadon függővé tehetik a menekült jogálláshoz kapcsolódó valamennyi jog területükön való elismerését attól, hogy a hatáskörrel rendelkező hatóságaik az e jogállást elismerő új határozatot hozzanak (2024. június 18-i Bundesrepublik Deutschland [A menekült jogállást elismerő határozat hatása] ítélet, C-753/22, EU:C:2024:XXX, 69. pont).

45 E körülmények között harmadsorban meg kell határozni, hogy a nemzetközi védelemre vonatkozó uniós jog értelmében a valamely tagállam meghatározására hatáskörrel rendelkező hatóság által hozott, menekült jogállást elismerő határozat kötelező erővel bírhat-e az érintett menekültre vonatkozó, és az e menekült származási harmadik államának kérelme alapján egy másik tagállam illetékes hatósága által folytatott kiadatási eljárás tekintetében, olyannyira, hogy ez utóbbi hatóságnak az ilyen határozat miatt meg kell tagadnia az említett menekült kiadatását.

46 Ebben az összefüggésben a 2011/95 és a 2013/32 irányelvnek a kérdést előterjesztő bíróság által az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésében hivatkozott rendelkezésein kívül figyelembe kell venni az uniós jog valamennyi releváns rendelkezését, beleértve a Charta rendelkezéseit is.

47 A Bíróság annak érdekében, hogy az előzetes döntéshozatalra kérdést előterjesztő bíróságnak hasznos választ adjon, kénytelen lehet olyan uniós jogi normákat figyelembe venni, amelyekre a nemzeti bíróság a kérdésében nem hivatkozott (lásd ebben az értelemben: 1986. március 20-i Tissier ítélet, 35/85, EU:C:1986:143, 9. pont; 2023. március 2-i PrivatBank és társai ítélet, C-78/21, EU:C:2023:137, 35. pont).

48 E tekintetben először is a 2013/32 irányelvnek az 1. cikke értelmében „célja a tagállamokban a [2011/95] irányelv szerinti nemzetközi védelem megadására és visszavonására vonatkozó közös eljárások megállapítása”.

49 A 2013/32 irányelv 9. cikke ezen irányelvnek a nemzetközi védelemre vonatkozó eljárás alapelveivel és garanciáival foglalkozó II. fejezetében található. Ezen irányelv 9. cikkének (1) bekezdése biztosítja a nemzetközi védelmet kérelmező számára azt a jogot, hogy a kérelmének vizsgálatára irányuló eljárás során az érintett tagállam területén maradjon. Az említett irányelv 9. cikkének (2) bekezdése lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy az ott említett esetekben, többek között a kérelmezőnek harmadik állam részére történő kiadatása esetén e jog alól kivételt tegyenek. E kiadatásnak ugyanezen irányelv 9. cikke (3) bekezdésének megfelelően az a feltétele, hogy e tagállam illetékes hatóságai megbizonyosodjanak afelől, hogy az érintett kiadatási határozat nem okoz az említett tagállam nemzetközi és uniós kötelezettségeit sértő közvetlen vagy közvetett visszaküldést *(refoulement)*.

50 Így a 2013/32 irányelv 9. cikkének szövegéből és szerkezetéből, valamint ezen irányelv általános rendszerében való elhelyezkedéséből kitűnik, hogy – amint arra a főtanácsnok az indítványának 77. pontjában rámutatott – e cikk kizárólag a nemzetközi védelem iránti kérelem vizsgálatára

irányuló eljárás során történő kiadatás esetét szabályozza. Az említett cikk ellenben nem szabályozza az alapügyben szóban forgó olyan kiadatás esetét, amelyre azt követően kerül sor, hogy e védelmet valamely tagállam megadta.

51 Másodszor, a 2011/95 irányelvnek „A nemzetközi védelem tartalma” című VII. fejezetében szereplő 21. cikkének (1) bekezdése emlékeztet a tagállamok azon kötelezettségére, hogy nemzetközi kötelezettségeiknek megfelelően tiszteletben kell tartaniuk a visszaküldés tilalmának elvét. E rendelkezés tehát a visszaküldés tilalma elvének sajátos kifejeződése, amelyet alapvető jogként a Chartának a Genfi Egyezmény 33. cikkével összefüggésben értelmezett 18. cikke, és 19. cikkének (2) bekezdése biztosít (lásd ebben az értelemben: 2022. november 22-i Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid [Kiutasítás – Orvosi kannabisz] ítélet, C-69/21, EU:C:2022:913, 55. pont; 2023. július 6-i Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl [Súlyos bűncselekményt elkövető menekült] ítélet, C-663/21, EU:C:2023:540, 49. pont).

52 Márpedig, amennyiben valamely tagállamnak az a döntése, hogy helyt ad a származási állam kiadatási kérelmének egy A.-hoz hasonló, olyan harmadik országbeli állampolgár kiadatása iránt, akit egy másik tagállamban a nemzetközi védelemre vonatkozó másodlagos uniós jog rendelkezéseivel összhangban menekültként ismertek el, azt eredményezné, hogy ezen állampolgárt megfosztják a 2011/95 irányelv VII. fejezetében előírt valamennyi jogtól és előnytől, meg kell állapítani, hogy az első tagállamban lefolytatott kiadatási eljárás az uniós jognak a Charta 51. cikkének (1) bekezdése értelmében vett végrehajtása körébe tartozik.

53 Következésképpen a Chartában, és különösen a 18. cikkében, valamint a 19. cikkének (2) bekezdésében biztosított alapvető jogokat teljes mértékben tiszteletben kell tartania a harmadik állam olyan kiadatási kérelmének megvizsgálásáért felelős tagállami hatóságnak, amely egy másik tagállamban menekült jogállással rendelkező harmadik országbeli állampolgárra vonatkozik.

54 Meg kell tehát határozni, hogy a 2011/95 irányelv 21. cikkének a Charta 18. cikkével és 19. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett (1) bekezdésével ellentétes-e az alapügyben szóban forgóhoz hasonló feltételek mellett történő kiadatás.

55 E tekintetben először is pontosítani kell, hogy a megkeresett tagállam kiadatásért felelős hatósága nem engedélyezheti egy másik tagállam által menekültként elismert harmadik országbeli állampolgárnak e harmadik országba történő kiadatását, ha az ilyen kiadatás sérti a 2011/95 irányelv 21. cikkének a Charta 18. cikkével és 19. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett (1) bekezdését.

56 Ami közelebbről ez utóbbi rendelkezéseket illeti, egyrészt a Charta 18. cikke értelmében „[a] [Genfi Egyezmény], [a menekültek helyzetére vonatkozó jegyzőkönyv] rendelkezéseivel, valamint az [EU-Szerződéssel] és az [EUM-Szerződéssel] összhangban a menedékjogot biztosítani kell”.

57 A Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint a tagállamok feladata, hogy a nemzetközi védelmet kérelmezők és nemzetközi védelemben részesülő személyek számára biztosítsák az e rendelkezésben biztosított jog tényleges gyakorlását (lásd ebben az értelemben: 2023. június 22-i Bizottság kontra Magyarország [Menedékjogi kérelmet megelőző szándéknyilatkozat] ítélet, C-823/21, EU:C:2023:504, 52. pont).

58 Amint azt a főtanácsnok az indítványának 47. pontjában hangsúlyozta, mindaddig, amíg a kiadni kért személy a 2011/95 irányelv 2. cikkének d) pontja és a Genfi Egyezmény 1. cikkének A. része értelmében vett menekültnek minősül, ezen egyén származási harmadik országának történő kiadatása megfosztaná őt a Charta 18. cikkében számára biztosított jog tényleges gyakorlásától. Következésképpen, amíg az említett személy megfelel az e jogálláshoz szükséges feltételeknek, a Charta 18. cikkével ellentétes az olyan harmadik országnak történő kiadatása, ahonnan elmenekült, és amelyben üldöztetésnek van kitéve.

59 A jelen ügyben ez azt jelenti, hogy mindaddig, amíg fennáll annak veszélye, hogy A. a kiadatási kérelmet kibocsátó származási harmadik államában olyan politikai üldöztetéseket szenvedhet el, amelyek miatt az olasz hatóságok menekültként ismerték el, a Charta 18. cikke alapján kizárt az e harmadik államnak történő kiadatása.

60 E tekintetben önmagában az a körülmény, hogy azok a büntetőeljárások, amelyek miatt A. kiadatását kérik, ezen üldöztetéstől eltérő tényeken alapulnak, nem elegendő e veszély kizárásához.

61 Egyébiránt a Charta 19. cikkének (2) bekezdése abszolút módon tiltja valamely személy olyan államba való kitoloncolását, ahol komolyan fenyegeti az a veszély, hogy halálra ítélik, kínozzák, vagy más embertelen vagy megalázó bánásmódnak vagy büntetésnek vetik alá (lásd ebben az értelemben: 2023. július 6-i Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl [Súlyos bűncselekményt elkövető menekült] ítélet, C-663/21, EU:C:2023:540, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

62 Következésképpen, amennyiben a kiadatási kérelemmel érintett személy az embertelen vagy megalázó bánásmódnak a kiadatás esetén fennálló komoly veszélyére hivatkozik, a megkeresett tagállamnak a kiadatás esetleges teljesítése előtt meg kell vizsgálnia, hogy a kiadatás nem sérti a Charta 19. cikkének (2) bekezdésében meghatározott jogokat (2016. szeptember 6-i Petruhhin ítélet, C-182/15, EU:C:2016:630, 60. pont; 2020. április 2-i Ruska Federacija ítélet, C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, 64. pont).

63 Ehhez nem elegendő, ha e tagállam – a Chartának az embertelen vagy megalázó bánásmódot és büntetést tiltó 4. cikkére vonatkozóan – csupán a megkereső harmadik állam nyilatkozatait veszi figyelembe, vagy azt, hogy ez az állam olyan nemzetközi egyezményeket ratifikált, amelyek főszabály szerint biztosítják az alapvető jogok tiszteletben tartását. A megkeresett tagállam illetékes hatóságának objektív, megbízható, pontos és kellően aktuális információkat kell alapul vennie, amely adatok származhatnak többek között nemzetközi bírósági határozatokból, így az Emberi Jogok Európai Bíróságának ítéleteiből, a kibocsátó tagállam bírósági határozataiból, valamint az Európa Tanács szervezetei által elfogadott vagy az Egyesült Nemzetek rendszeréből eredő határozatokból, jelentésekből és más dokumentumokból (2016. szeptember 6-i Petruhhin ítélet, C-182/15, EU:C:2016:630, 55–59. pont; 2020. április 2-i Ruska Federacija ítélet, C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, 65. pont).

64 Márpedig a 2011/95 irányelv 21. cikke (1) bekezdése, valamint a Charta 18. cikke és 19. cikke (2) bekezdése megsértése veszélyének értékelése céljából az a körülmény, hogy egy másik tagállam a 2011/95 és a 2013/32 irányelvnek megfelelően menekültként ismerte el a kiadni kért személyt, olyan különösen komoly körülménynek minősül, amelyet a megkeresett tagállam illetékes hatóságának figyelembe kell vennie. Így a menekült jogállást elismerő határozatnak – amennyiben e jogállást az azt megadó tagállam nem vonta vissza – azt kell eredményeznie, hogy e hatóság e rendelkezések alapján megtagadja a kiadatást.

65 A közös európai menekültügyi rendszer ugyanis, amely azonos feltételeket tartalmaz a nemzetközi védelemre valóban rászorulók azonosítására – amint azt a 2011/95 irányelv (12) preambulumbekezdése hangsúlyozza –, a kölcsönös bizalom elvén alapul, amelynek megfelelően – kivételes körülményeket kivéve – vélelmezni kell, hogy a nemzetközi védelem kérelmezőivel kapcsolatos bánásmód minden tagállamban megfelel – a Chartát is magában foglaló – uniós jog, a Genfi Egyezmény és az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, 1950. november 4-én, Rómában aláírt európai egyezmény követelményeinek (lásd ebben az értelemben: 2011. december 21-i N. S. és társai ítélet, C-411/10 és C-493/10, EU:C:2011:865, 78–80. pont; 2019. március 19-i Ibrahim és társai ítélet, C-297/17, C-318/17, C-319/17 és C-438/17, EU:C:2019:219, 84. és 85. pont).

66 Ezenkívül, amint arra a jelen ítélet 42. pontja emlékeztet, a valamely harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy menekült jogállását elismerő tagállam a 2011/95 irányelvnek a 2013/32 irányelv 44. és 45. cikkével összefüggésben értelmezett 14. cikke alapján visszavonhatja e menekült jogállást, többek között akkor, ha megállapítható, hogy e személyt a 2011/95 irányelv 11. cikke értelmében már nem illeti meg e jogállás, vagy ez utóbbi irányelv 12. cikke értelmében nem lehet vagy nem lehetett volna menekültként elismerni. E tekintetben a 2013/32 irányelv 45. cikke meghatározza a nemzetközi védelem visszavonásával kapcsolatos eljárási szabályokat, és többek között azokat a garanciákat, amelyeknek ezen eljárás keretében az érintett személyt meg kell illetniük.

67 Márpedig e rendelkezéseket és az általuk előírt eljárást megkerülnék, ha a megkeresett tagállam kiadhatna a származási országának egy olyan harmadik országbeli állampolgárt, akit ezen irányelvek alapján egy másik tagállam menekültként ismert el, mivel az ilyen kiadatás *de facto* e jogállás megszűnését, valamint azt jelentené, hogy az érintett személyt megfosztják a Charta 18. cikke által biztosított védelem, a 2011/95 irányelv VII. fejezetében előírt jogok és előnyök, valamint a 2013/32 irányelv 45. cikkében rögzített garanciák tényleges igénybevételétől.

68 Tekintettel arra, hogy a menekült jogállást elismerő ilyen határozat jelentős szerepet játszik a menekültként elismert személy származási országa kiadatási kérelmének értékelése szempontjából, meg kell állapítani – amint azt a főtanácsnok az indítványának 112. pontjában hangsúlyozta –, hogy az EUSZ 4. cikk (3) bekezdésének első albekezdésében foglalt lojális együttműködés elve alapján, amelynek értelmében az Unió és a tagállamok kölcsönösen tiszteletben tartják és segítik egymást a Szerződésekből eredő feladatok végrehajtásában (2016. szeptember 6-i Petruhhin ítélet, C-182/15, EU:C:2016:630, 42. pont), és amelynek konkrét kifejeződése a 2011/95 irányelv 36. cikke, valamint a 2013/32 irányelv 49. cikke, a megkeresett tagállam kiadatásért felelős hatóságának a lehető leghamarabb meg kell kezdenie az információcserét azon másik tagállam hatóságával, amely a kiadni kért személyt menekültként ismerte el. Ennek alapján tájékoztatnia kell ez utóbbi hatóságot az e személyre vonatkozó kiadatási kérelemről, közölnie kell vele az e kérelemre vonatkozó véleményét, és kérnie kell tőle mind a menekültként való elismerést eredményező, birtokában lévő információknak, mind pedig az arra vonatkozó határozatának észszerű határidőn belül történő továbbítását, hogy vissza kell-e vonni az említett egyén menekült jogállását vagy sem.

69 Ezen információcsere célja egyrészt az, hogy a megkeresett tagállam kiadatásért felelős hatósága számára lehetővé tegye, hogy a Charta 18. cikke és 19. cikkének (2) bekezdése alapján rá háruló ellenőrzéseket teljes körű tájékoztatás alapján végezze el.

70 Az információcsere másrészt lehetővé teszi a másik tagállam illetékes hatósága számára, hogy a 2011/95 irányelv 14. cikke alapján – a 2013/32 irányelv 45. cikkében foglalt garanciák teljes körű tiszteletben tartása mellett – adott esetben visszavonja a menekült jogállást.

71 A fentiekre tekintettel csak abban az esetben nem ellentétes az uniós joggal a kiadatás, ha a kiadni kért személy menekült jogállását elismerő tagállam illetékes hatósága a 2011/95 irányelv 14. cikke alapján e jogállás visszavonásáról határoz, és amennyiben a megkeresett tagállam kiadatásért felelős hatósága arra a következtetésre jut, hogy e személy nem vagy már nem minősül menekültnek, és nem áll fenn annak komoly veszélye, hogy az említett egyént a megkereső harmadik államnak történő kiadatása esetén halálbüntetésnek, kínzásnak vagy más embertelen vagy megalázó bánásmódnak vagy büntetésnek vetik alá.

72 A fenti indokok összességére tekintettel az előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2011/95 irányelv 21. cikkének (1) bekezdését a Charta 18. cikkével és 19. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben úgy kell értelmezni, hogy amennyiben harmadik ország olyan állampolgárával szemben, aki valamely tagállamban menekült jogállást szerzett, a származási országa kiadatási kérelmet intéz az ezen állampolgár tartózkodási helye szerinti másik tagállamhoz, a megkeresett tagállam nem engedélyezheti a kiadatást anélkül, hogy információcserét kezdeményezne a kiadni kért személyt menekültként elismerő hatósággal, és az említett jogállás e hatóság általi visszavonásának hiányában.

A költségekről

73 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

A harmadik országbeli állampolgárok és hontalan személyek nemzetközi védelemre jogosultként való elismerésére, az egységes menekült- vagy kiegészítő védelmet biztosító jogállásra, valamint a nyújtott védelem tartalmára vonatkozó szabályokról szóló, 2011. december 13-i 2011/95/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv 21. cikkének (1) bekezdését az Európai Unió Alapjogi Chartájának 18. cikkével és 19. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben

a következőképpen kell értelmezni:

amennyiben harmadik ország olyan állampolgárával szemben, aki valamely tagállamban menekült jogállást szerzett, a származási országa kiadatási kérelmet intéz az ezen állampolgár tartózkodási helye szerinti másik tagállamhoz, a megkeresett tagállam nem engedélyezheti a kiadatást anélkül, hogy információcserét kezdeményezne a kiadni kért személyt menekültként elismerő hatósággal, és az említett jogállás e hatóság általi visszavonásának hiányában.

Aláírások